

Herdenking 70 jaar Israël/Palestinaconflict.

Hoe moeilijk is het de vrede te bevorderen.

Verschillende Palestijnse bevrijdingsorganisaties hebben op 12 mei een vredesactiviteit gehouden voor Palestijnen en geïnteresseerden op het Grote Kerkplein voor de Laurenskerk. Dit i.v.m. **70 jaar Nakba voor de Palestijnen**. 750.000 Palestijnen moesten toen vluchten. 400 dorpen werden vernietigd. Er waren veel mensen op de manifestatie afgekomen.

Wij als werkgroep hebben ons op die dag ingespannen onze doelgroep (de kerken) te benaderen met het houden van een bijeenkomst in de Citykerk "Het Steiger". Wij wilden niet alleen aan de Palestijnen denken, maar ook aan het **70jarig bestaan van de staat Israël**.

Ons idee om symbolisch de Palestijnse en Israëlische vlaggen naast elkaar te hangen stuitte op weerstand, vooral van de Palestijnse dansgroep, zij wilden niet optreden. Een gesprek over wederzijdse bedoelingen is op dat moment onvoldoende gelukt.

Wij hadden een goede bijeenkomst waaraan vooral belangstellenden van kerken deelnamen. Als sprekers traden op Ghada Zeidan van Palestine Link, Hans van der Waal kunstenaar/bezoeker van Israël/Palestina en Henri Veldhuis van The Rights Forum.

Ghada vertelde over de situatie van de Palestijnen, waarvan hier enkele delen uit haar verhaal:

- Vandaag de dag woont ongeveer de helft van de 12 miljoen Palestijnen in het buitenland, waarvan bijna 70% vluchteling is.
- Waar minstens 90% van het historisch land Palestina vóór 1948 eigendom was van Palestijnen, hebben zij vandaag de dag controle over slechts zo'n 10% daarvan.
- De pogingen tot het uitroeien van het Palestijnse bestaan in hun vaderland vormen de voornaamste existentiële bedreiging. Dit door het vervalsen van geschiedenis, het systematisch ontkennen van de Palestijnse geschiedenis en cultuur en het demoniseren van de Palestijnse bevolking.
- Uit contacten met Palestijnen blijkt dat zij zeer blij zijn dat wij deze bijeenkomst organiseren. Wil je vertellen over de mensen die machteloos maar vastberaden zijn en nog steeds weigeren de hoop op te geven? Mensen die blijven geloven in hun recht op terugkeer en zelfbeschikking en zich op allerlei manieren verzetten tegen het onrecht dat hun wordt aangedaan. Mensen die hun menselijkheid en waardigheid blijven koesteren en verhalen over een lange traditie van geweldloos verzet tegen de genadeloze Israëlische militaire macht.
- Israëlische zwaar bewapende militairen voeren nachtelijke invallen uit om zelfs Palestijnse kinderen van hun bed te lichten. Na hun arrestatie worden deze kinderen ondervraagd zonder hun ouders en advocaat. De kinderen worden geïntimideerd, in voorarrest gehouden en berecht door een militaire rechtbank. Onder deze zware omstandigheden is schuld bekennen de enige uitweg en dat is wat de meeste kinderen dan ook doen.
- Een voorbeeld van hoop: de twintigjarige Alaa, wielrenner uit Gaza. Hij keek op vrijdag 30 maart jl. naar de wekelijkse 'Mars van de Terugkeer' aan de grens in Gaza, hij werd daar door een Israëlische scherpschutter in zijn been geraakt. Hij smeekte de dokter zijn been – en daarmee zijn wielerdroom – te redden. „Ik wilde niet geloven dat ik nooit meer zou kunnen fietsen. Maar toen ik naar mijn benen keek, zag ik alle sportmomenten aan me voorbij schieten.” Alaa kan inmiddels weer naar YouTube-filmpjes van zichzelf op de fiets kijken zonder te huilen. Hij heeft een nieuwe droom: deelname aan de Paralympische Spelen.
- Een ander voorbeeld: Yaser, echtgenoot en vader van één kind, droomde van reizen en de wereld zien, 30 jaar, heeft geen voet buiten Gaza gezet, is nooit op een luchthaven of in een vliegtuig geweest". Hij zei: "Zoals de dichter des vaderland Darwish zei: 'Wij Palestijnen lijden aan een ongeneeslijke ziekte genaamd hoop' ". Voordat Yaser zijn droom om te vliegen en de wereld te zien kon verwezenlijken, werd hij op 6 april door een Israëlische sluipschutter neergeschoten terwijl hij de Palestijnse protesterenden in de "Great Return March" aan het filmen was.

Hans van der Waal vertelde aan de hand van zijn zeer bijzondere schilderijen over zijn bezoek en ervaringen in het land. Zijn zogenoemde omkeerdoeken bevorderen het kijken naar en het denken over de positie van de ander/je tegenspeler.

Henri Veldhuis vertelde van zijn bekering/omkeer inzake Palestina. Waar hij, zoals bijna iedereen in de kerken in 1967 nog enthousiast was over de overwinning van de Israëliërs op de Palestijnen dit door wat hij waarnam: het voortdurende geweld tegen de Palestijnen, het doorgaande afpakken van land, het onheus bejegenen, kinderen die gevangengezet worden enz. Hij was ook kritisch naar ons organisatoren: moest het niet meer over de Palestijnen de slachtoffers gaan?

Met het herdenken van de slachtoffers, waaraan iedereen meedeed, de mooie afwisselende harpmuziek en de gedichten van Ari de Bruin was het een waardige en zinvolle bijeenkomst.

Willen we verder komen met de vrede, Pa-Is, dan zullen we open moeten staan voor elkaars gedachten, proberen elkaar te begrijpen, het vertrouwen kweken naar eenieder.

Zo is ook bij de evaluatie van het totale georganiseerde, waaronder de Palestijnse groepen, de zaak van de vlaggen grondig doorgesproken. Dit alles in een constructieve sfeer en met dankbaarheid voor bijdragen van christenen voor de steun aan de Palestijnse zaak.